

1. Kretchmar Scott (1975) From test to contest: An analysis of two kinds of counterpoints in sport. *Journal of the Philosophy of Sport* 2, 23–30. 10.1080/00948705.1975.10654094

Ο αθλητισμός ευδοκιμεί εκεί που υπάρχουν αντιθέσεις. Εκεί όπου η θέση και η αντίθεση ξεχωρίζουν πιο καθαρά, ο αθλητισμός φαίνεται να είναι ο πιο πλούσιος. Σκεφτείτε αντιθέσεις στον αθλητισμό όπως η Ανατολή με τη Δύση, -ο Βοράς με το Νότο, οι "έχοντες" με τους "μη έχοντες", εντός και εκτός έδρας, αντίπαλοι και συμπαίκτες, νικητές και χαμένοι. Οι αθλητές προσπαθούν να είναι μαζί ή χώρια, εδώ παρά εκεί, τώρα παρά τότε, και ούτω καθεξής. Με δυσκολία μπορεί κανείς να μιλήσει για τον αθλητισμό χωρίς να αναφερθεί σε αντιθέσεις.

Επιπλέον, στον αθλητισμό φαίνεται υφίσταται μια εφεύρεση νέων αντιθέσεων. Οι "γαύροι", που επί αιώνες δεν είχαν ξεκάθαρο λογικό αντίθετο, έχουν τώρα τους "βαζέλες". Και έννοιες που θεωρούνταν ότι είχαν προφανή αντίθετα, κυκλοφορούν τώρα στον κόσμο του αθλητισμού με νέες αντιθέσεις. Γιατί το αντίθετο της νίκης είναι η ανάπτυξη χαρακτήρα- το αντίθετο της εξαπάτησης είναι η βλακεία- υπάρχει το επιτυχημένο παιχνίδι και το αντίθετό του, η εξάσκηση. Αλλά το να παίρνουμε τη γλώσσα ως πρωταρχικό στοιχείο για να παρουσιάσουμε αντιθετικές σχέσεις στον αθλητισμό είναι επικίνδυνο. Ακριβώς όπως η αγγλική γλώσσα επιτρέπει σε κάποιον να πει, "σ' αγαπώ", τουλάχιστον με τέσσερις διαφορετικούς τρόπους, ένας αθλητής μπορεί να είναι σε θέση να πει αρκετά λογικά "συναντώ μεγάλη αντίσταση" στον αγώνα, ή και, "συναντώ αντιδράσεις στον αγώνα". Στην παρούσα εργασία προτείνεται ότι ο αθλητισμός συνεπάγεται δύο πολύ διαφορετικά είδη αντίθεσης. Υποστηρίζεται περαιτέρω ότι το ένα είδος αντίθεσης προϋποθέτει το άλλο.

Ένα βασικό είδος αντίθεσης, όπως περιγράφεται από τον Ogden (2:σελ.53-66), είναι η **αντίθεση με βάση μια κλίμακα ή ένα βαθμό**. Πρόκειται για ένα φαινόμενο που κυμαίνεται σε βαθμό από το 0 έως το 100. Δεν υπάρχει καμία αντιπαράθεση λογικών αντιθέτων μεταξύ των άκρων της κλίμακας, αλλά απλώς διαβάθμιση από το λιγότερο στο περισσότερο ή το ανάποδο καθώς ανεβαίνει κανείς στην κλίμακα και κατεβαίνει αντίστοιχα. Συνήθη παραδείγματα τέτοιων αντιθέσεων είναι το μαύρο-άσπρο, το άδειο-γεμάτο και το φτωχός-πλούσιος. Το μαύρο, για παράδειγμα, είναι η πλήρης απουσία του λευκού και του δίνεται μια θέση στο μηδενικό άκρο αυτής μιας υποθετικής κλίμακας. Το "μαύρο" γίνεται κατάμαυρο, γκρι, ανοιχτό γκρι κ.ο.κ. καθώς κάποιος "ανεβαίνει" αυτή την κλίμακα προς το απόλυτο λευκό ή το σημείο 100.

Ένα δεύτερο είδος αντίθεσης, το οποίο παρουσιάζει ενδιαφέρον εδώ, είναι το "**σημείο αντίθεσης**". (2:σελ. 53-66-) Αυτό τοποθετεί δύο φαινόμενα σε αντίθετες θέσεις ως προς ένα σημείο. Όταν αυτό το σημείο διασχίζεται προς οποιαδήποτε κατεύθυνση, ένα φαινόμενο μετατρέπεται αμέσως στο αντίθετό του. Η αντίθεση αυτή είναι χαρακτηριστικό όλων των λογικών αντιθέτων που από τη φύση τους, αποκλείουν το ένα το άλλο. Οι δύο αντίθετες κατευθύνσεις από ένα σημείο, η έλξη και η απώθηση, είναι τέτοιες αντιθέσεις. Το λογικό έναντι του παράλογου, το δυνατό έναντι του αδύνατου, το αληθές έναντι του λάθος και το Α έναντι του όχι Α αποτελούν παραδείγματα αυτού του είδους της αντίθεσης. Μπορεί να υπάρχει μια κλίμακα στη μία ή και στις δύο πλευρές του "σημείου αντίθεσης". Για παράδειγμα, διαφορετικές ενέργειες περισσότερο ή λιγότερο δυνατές, ενώ η μη δυνατή φαίνεται να μην επιδέχεται καμία διαφοροποίηση. Αλλά το γεγονός παραμένει ότι το σημείο αντίθεσης χωρίζει δύο αντίθετα που δεν βρίσκεται στο ένα άκρο μιας διάκρισης κατά βαθμό.

Αθλητισμός και δοκιμασία-τεστ

Είναι κοινώς αποδεκτό ότι η νίκη και η ήττα είναι απαραίτητα στον αθλητισμό. Στους αθλητικούς αγώνες ο καθένας μαρτυρεί τη συγκριτική του σωματική ικανότητα. Γίνεται

προσπάθεια να αποδώσει κανείς πιο καλά από κάποιον άλλον. Εάν επιτύχει σε αυτό το εγχείρημα, ο συμμετέχων κερδίζει- εάν όχι, πρέπει να καταγραφεί ήττα ή ισοπαλία. Αλλά δεν θα μπορούσε να υπάρξει ανώτερη απόδοση χωρίς τη δυνατότητα ποιοτικής διακύμανσης μεταξύ των επιτευγμάτων των διαφόρων αθλητών. Δεν μπορεί κάποιος να κερδίσει αν οι ενέργειές του δεν είναι διαφορετικές και αισθητά καλύτερες από τις ενέργειες κάποιου άλλου. Ενώ οποιεσδήποτε δύο ανθρώπινες πράξεις μπορεί να ήταν διαφορετικές (δηλαδή, να συμβαίνουν σε διαφορετικούς χρόνους ή/και τόπους και να περιλαμβάνουν μοναδικούς τρόπους επιτέλεσης) μπορεί να μην είναι εμφανώς ανώτερες ή κατώτερες η μία από την άλλη. Σίγουρα δύο ενήλικες, για παράδειγμα, που σηκώνουν μια μπάλα ποδοσφαίρου από το έδαφος το κάνουν με διαφορετικό τρόπο. Το ένα άτομο κινείται με μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στον εαυτό του από το άλλο- ή να έχει περισσότερο ρυθμό στις κινήσεις του, και ούτω καθεξής. Αλλά είναι δύσκολο να προσδιοριστεί το ποιος σήκωσε καλύτερα την μπάλα. Και οι δύο τα κατάφεραν αρκετά καλά. Έτσι, ενώ φαίνεται δύσκολο να μην κάνουμε τα πράγματα διαφορετικά ο ένας από τον άλλο, το να ενεργούμε με ανώτερο ή κατώτερο τρόπο συμβαίνει μόνο σε συγκεκριμένες καταστάσεις. Θα υποστηριχθεί, στο υπόλοιπο της παρούσας ενότητας, ότι μια γνήσια δοκιμασία ή ένα γνήσιο τεστ παρέχει τέτοιες ελάχιστες (αναγκαίες) προϋποθέσεις. Οι συγκρίσεις που είναι συνυφασμένες με τον αθλητικό διαγωνισμό είναι αδιανόητες ελλείψει ενός πραγματικού τεστ ή δοκιμασίας.

Μια δοκιμασία ή ένα τεστ είναι κάτι διφορούμενο που θεωρείται τόσο επιτεύξιμο όσο και μη επιτεύξιμο. Ένα τεστ "προκαλεί" κάποιον να λύσει τους γρίφους του. Ωστόσο, "προσκαλεί" κάποιον να προσπαθήσει. Προσφέρει σε αυτόν που το κάνει τόσο ένα "ναι" όσο και ένα "όχι". Η αντιφατικότητά του φαίνεται να είναι το "σημείο αντίθεσης", όχι μια σχέση διαβάθμισης. Αν και δοκιμασίες διαφέρουν ως προς το βαθμό δυσκολίας τους, κάθε τεστ βασίζεται σε μια αντίθεση με βάση ένα "σημείο αντίθεσης". Εξαιρετικής σημασίας εδώ είναι η αναγνώριση ότι το κατορθωτό και μη κατορθωτό δεν αποτελούν άκρα σε μια ενιαία κλίμακα. Το μη κατορθωτό είναι η πτυχή ενός τεστ που δείχνει ότι ένα άτομο μπορεί να το "κάνει λάθος". Το κατορθωτό επιτρέπει την πιθανότητα ότι κάποιος μπορεί να το "κάνει σωστά". Ενώ ένα άτομο θα μπορούσε να κάνει λάθος ή να το κάνει σωστά σε κάποιο βαθμό, το "σημείο αντίθεσης" παραμένει άθικτο. Ένας ορειβάτης, για παράδειγμα, ο οποίος στην πρώτη του προσπάθεια κατάφερε να φτάσει στα μισά του δρόμου προς τον στόχο του, δηλαδή την κορυφή, και στη δεύτερη προσπάθειά του διέσχισε τα τρία τέταρτα της απόστασης, απέτυχε και τις δύο φορές. Αν και οι αποτυχίες του διέφεραν σε βαθμό, δεν ήταν και οι δύο επιτυχίες. Το βουνό ήταν σε αυτή την περίπτωση, μη επιτεύξιμο. Αν ανταλλάσσαμε αυτή την αντίθεση με βάση "σημείο αντίθεσης" με εκείνη του βαθμού, το τεστ θα γινόταν κάτι που είναι περισσότερο ή λιγότερο επιτεύξιμο ή περισσότερο ή λιγότερο μη επιτεύξιμο. Αλλά αν μια "δοκιμή", για να εξετάσουμε την προηγούμενη δυνατότητα, ήταν εξ ολοκλήρου επιτεύξιμη (έστω και σε διαφορετικό βαθμό), ο στόχος κάποιου θα γινόταν εξ ολοκλήρου ένα δεδομένο συμπέρασμα (έστω και σε διαφορετικό βαθμό). Ο ορειβάτης θα φτάσει στην κορυφή του βουνού. Αλλά αν ο ορειβάτης προσπαθήσει να φτάσει σε μια εύκολα προσβάσιμη κορυφή "όσο το δυνατόν γρηγορότερα", μια δοκιμασία εμφανίζεται και πάλι. Η ανάβαση του βουνού σε τέσσερις ώρες, για παράδειγμα. Δεν είναι ούτε να συναντήσετε κάτι που είναι απλώς περισσότερο ή λιγότερο ευάλωτο ούτε έχετε ένα έργο μεγάλο ή μικρό. Μπορεί κανείς να πέσει και να τραυματιστεί. Η αντίθεση με το "σημείο μηδέν" φαίνεται ξεκάθαρα

Η δοκιμασία στη βάση ενός "σημείου αντίθεσης" παράγει μια αμετάκλητη αίσθηση αβεβαιότητας στον δοκιμαζόμενο. Ζει διφορούμενα απέναντι στη δοκιμασία του, ενεργώντας από τη μια πλευρά σαν το εγχείρημά του να ήταν προορισμένο για επιτυχία, αλλά γνωρίζοντας από την άλλη ότι οι ενέργειές του μπορεί να είναι αναποτελεσματικές. Αυτή η αβεβαιότητα είναι μια αναγνώριση της δίτιμης αλήθειας της διεξαγωγής δοκιμασιών - μπορεί και να, αλλά μπορεί και να μην, της προόδου και της ακινησίας, της

επίλυσης και της μάταιης προσπάθειας. Η πράξη του δοκιμαζόμενου, λοιπόν, συσχετίζεται άμεσα με το αντικείμενό της, τη δοκιμασία. Ζει μια προσδοκία επιτυχίας ως προς το κατορθωτό του τεστ και μια επίγνωση της πιθανής αποτυχίας ως προς το μη κατορθωτό του τεστ.

Οι δοκιμές είναι αδιανόητες ή ακατανόητες ελλείψει μιας τέτοιας αντίθεσης. Όπως προτάθηκε, αν κάτι ήταν εύκολα επιτεύξιμο, η "δοκιμασία" θα γινόταν μια δωρεάν διευκόλυνση και το σχέδιο κάποιου θα είχε ένα προδιαγεγραμμένο αποτέλεσμα. Τίποτα δεν θα δοκιμαζόταν. Αυτό συμβαίνει με κάθε έργο που μπορεί να γίνει εύκολα, αυτόματα ή χωρίς κανένα πρόβλημα. Από την άλλη πλευρά αν κάτι είναι εντελώς ακατόρθωτο, η "δοκιμασία" θα ήταν εντελώς μάταιη. Τίποτα δεν θα δοκιμαζόταν. Τα μη κατορθωτά κατορθώματα δεν είναι δοκιμασίες για τους απλούς θνητούς.

Έτσι, ούτε η επιτευξιμότητα ούτε το άτρωτο μπορούν να σταθούν από μόνα τους, αν είναι να υπάρχει δοκιμή. Για να επαναπροσδιορίσουμε ένα γνωστό κλισέ, κανείς δεν έχει πραγματικά "κανένα πρόβλημα" όταν απουσιάζει οποιαδήποτε πλευρά του παρόντος αντιθετικού σχήματος, όχι μόνο όταν η δυσκολία έχει φύγει. Σίγουρα μια μη κατορθωτή κατάσταση πραγμάτων είναι ένα "κανένα (ανθρώπινο) πρόβλημα".

Ωστόσο, η λογική αντίθεση που παρουσιάζεται εδώ είναι ενοχλητική. Πώς μπορεί ένα αντικείμενο να αποκαλυφθεί ταυτόχρονα ως κατορθωτό και ακατόρθωτο; Και πώς μπορεί η σχετική δοκιμαστική πράξη να τείνει τόσο προς την επιτυχία όσο και προς την αποτυχία; Προς επίλυση αυτής της φαινομενικής σύγκρουσης, μπορεί να προταθεί ότι ένα τεστ περιλαμβάνει μια εναλλαγή του ακατόρθωτου και του κατορθωτού και όχι μια ταυτόχρονη ύπαρξη τους. Με τον τρόπο αυτό αποφεύγεται ταυτόχρονα το πρόβλημα της αντίφασης και διατηρείται η αντίθεση που προσφέρουν τα αντίθετα. Αλλά αυτό δεν μπορεί να αποτελέσει λύση. Η εναλλαγή του ακατόρθωτου και του κατορθωτού είναι μια εναλλαγή της αδύνατης επίτευξης και της αναπόφευκτης επίτευξης, αντίστοιχα. Έτσι όμως το τεστ δεν μπορεί να εμφανιστεί ποτέ. Οποιαδήποτε αναθεώρηση της "θέσης περί εναλλαγής" που θα περιλάμβανε επικαλυπτόμενα "μεταγενέστερα αποτελέσματα" είναι μια μοιραία παραχώρηση στο τώρα, διότι έχει ανοίξει την πόρτα στην ταυτόχρονη και πλήρη ασυμφωνία.

Αν η εναλλαγή των αντιθέτων δεν αποτελεί δοκιμασία, μπορεί να υπάρχει κάποιο μέλλον στην προσπάθεια να υπολογιστεί ο μέσος όρος των δύο μαζί. Όμως ο μέσος όρος σε αυτή την περίπτωση είναι το μηδέν και επομένως, ούτε το κατορθωτό ούτε το ακατόρθωτο. Και ένα τεστ δεν μπορεί να εμφανιστεί στο μηδέν. Με άλλα λόγια, δεν μπορούμε να περιγράψουμε ένα τεστ αποφεύγοντας αναφορές τόσο στο "ναι" όσο και στο "όχι". Ένα τελικό επιχείρημα θα μπορούσε να προταθεί είναι ότι τα πραγματικά αντίθετα σε αυτό το θέμα είναι το τεστ και ο εαυτός μας, όχι τα στοιχεία του ίδιου του τεστ ή τα αποτελέσματα της ίδιας της πράξης της δοκιμής. Σε αυτό το σχήμα ο δοκιμαζόμενος θα αποτελούσε το "ναι" και το τεστ το "όχι". Πράγματι, ακούει κανείς συχνά να γίνεται λόγος, για παράδειγμα, για ένα άτομο που αντιμετωπίζει ένα βουνό. Αυτό θα ήταν, η επιβεβαίωση της δυνατότητας του ατόμου απέναντι στην «ανυπέρβλητη αντίσταση» του βουνού. Σε αυτή την περίπτωση ούτε η δοκιμασία ούτε η δοκιμαστική πράξη είναι αντιφατικές, και διατηρείται η αντίθεση με το "σημείο αντιστροφής".

Ωστόσο, η συζήτηση για τον δοκιμαζόμενο και το βουνό είναι παραπλανητική. Αν το βουνό ήταν απλώς μη κατορθωτό, ο ορειβάτης θα έπρεπε να είναι (για να διατηρηθεί η αντίθεση) κατορθωτός. Έτσι όμως και οι δύο αυτές ιδιότητες χαρακτηρίζουν το βουνό και τον ορειβάτη και όχι την δοκιμασία. Και, φυσικά, ο ορειβάτης θέλει να κάνει μια δοκιμασία, όχι να είναι μια δοκιμασία.

Οι ίδιες δυσκολίες υπάρχουν και αν αντικαταστήσουμε τον δοκιμαζόμενο από την πράξη της δοκιμασίας. Αν ο ορειβάτης ήθελε να ζήσει την επίτευξη της ανάβασης στο βουνό, το τελευταίο πρέπει να υποτεθεί κατά κάποιο τρόπο αποτελεί παράδειγμα μη κατορθωτής επίτευξης. Αλλά ένα βουνό, φυσικά, δεν μπορεί να ζήσει την «ανυπέρβλητη αντίσταση» της

επίτευξης οτιδήποτε, και αυτοί οι δύο χαρακτηρισμοί των πράξεων δεν αφορούν αυτούς που κάνουν την δοκιμασία.

Περαιτέρω δυσκολίες συναντώνται όταν κάποιος προσπαθεί να αντιστοιχίσει τη δυνατότητα μιας δοκιμασίας και όχι την δοκιμασία με την «ανυπέρβλητη αντίσταση» ενός βουνού. Εκτός του ότι δεν παρέχει λογικές αντιθέσεις, στην καλύτερη περίπτωση δημιουργεί ένα αδιέξοδο και στη χειρότερη μια εντελώς παράλογη πράξη. Σε αυτή την κατάσταση οι δυνατότητες δοκιμασίας δεν έχουν πεδίο για την δοκιμή τους. Αυτή η δοκιμασία δεν μπορεί να είναι πραγματοποιηθεί, διότι σε ένα βουνό που δεν μπορείς να το ανέβεις δεν μπορεί να υπάρχει δοκιμασία για να το ανέβεις. Ένα άτομο που αποδέχεται ότι κάτι δεν είναι κατορθωτό και παρόλα αυτά θεωρεί ότι έχει δυνατότητες να το κατορθώσει δεν σκέφτεται με βάση τους βασικούς νόμους της ορθής σκέψης. Η αδυναμία της πράξης και η δυνατότητα της πράξης δεν ταιριάζουν. Το άτομο αυτό δεν είναι απλώς ένας ονειροπόλος, διότι οι στόχοι ενός ονειροπόλου θεωρούνται από αυτόν κατά κάποιον τρόπο εφικτοί, έστω και μέσω φανταστικών πράξεων. Αυτός ο ορειβάτης, από την άλλη πλευρά, απλά δεν σκέφτεται σωστά.

Αν υπάρχει κάποια λύση που μπορεί να βρεθεί για την δοκιμασία (μια πράξη είναι δυνατότητα επίτευξης κάποιου πράγματος) και την αντίθεση (η μη δυνατότητα επίτευξης κάποιου πράγματος), μπορεί να περιγραφεί ως "γλυκιά ένταση". Η ένταση από την πλευρά της πράξης της δοκιμασίας εμφανίζεται ως αβεβαιότητα. Η πράξη της δοκιμασίας είναι πάντα αβέβαιη. "Στοχεύει" στην επιτυχία, αλλά ποτέ δεν είναι σίγουρη γι' αυτήν. Η δοκιμαστική πράξη ζει με τη ερώτηση του "θα συμβεί;".

Ωστόσο, ο στόχος της πράξης δεν είναι αβέβαιος. Πράγματι, η ίδια η αναγνώριση ενός τεστ προϋποθέτει μια συγκεκριμένη, αδιαμφισβήτητη πράξη δυνάμει της οποίας κάτι αποτελεί τεστ. Για παράδειγμα, η ανάβαση ενός βουνού μπορεί να φανεί ως δοκιμασία, αλλά μόνο στην βάση της πράξης της αναρρίχησης με έναν ορισμένο τρόπο στην κορυφή του. Χωρίς την παρουσία αυτού του συγκεκριμένου έργου, δεν υπάρχει δεν θα μπορούσε να υπάρχει αβεβαιότητα για το αν μπορεί να γίνει ή όχι.

Η ένταση από την πλευρά του αντικειμένου αντιμετωπίζεται ως ασάφεια. Κατά τον τρόπο ενός διαφορούμενου σχήματος, το τεστ έχει δύο όψεις. Σε αυτή την περίπτωση οι όψεις μπορούν να θεωρηθούν πανομοιότυπες και να δείχνουν προς αντίθετες κατευθύνσεις. Τα διαφορούμενα προφίλ αποκαλύπτουν ταυτόχρονα την έλξη και την απώθηση του Qgden. (2:σελ. 63-65) Ως ένα διαφορούμενο αντικείμενο, είναι τόσο στραμμένα το ένα προς το άλλο όσο και απομακρυσμένα το ένα από το άλλο. Είναι αντίθετα. Αλλά και πάλι, η αμφισημία συναντάται ως "γλυκιά ένταση".

Είναι συναρπαστικό, ελκυστικό. Ο δοκιμαζόμενος καλείται σιωπηλά να το εμπλακεί.

Τη στιγμή που ένας ορειβάτης, για παράδειγμα, βλέπει ένα επιβλητικό οικοδόμημα, μπορεί να παρουσιαστεί με την πλήρη δοκιμαστική του ασάφεια. Συνήθως δεν υπάρχει καμία ανάγκη από την πλευρά του ορειβάτη να μετρήσει πρώτα τις δικές του ικανότητες και στη συνέχεια να συμπεράνει τον δοκιμαστικό ή μη δοκιμαστικό χαρακτήρα του βουνού. Οι πεπερασμένες δεξιότητες κάποιου είναι η προοπτική του: είναι αυτονόητο ότι συναντά το βουνό Αμέσως ως δοκιμασία ή μη δοκιμασία.

Καθώς η ανάβαση αρχίζει μια πραγματική δοκιμασία. Ο δοκιμαζόμενος προσδοκά την επιτυχία στην αναζήτηση υποσχόμενων οδών πρόσβασης. Ωστόσο, γίνεται επίσης κατανοητό ότι αυτά τα ίδια τα μονοπάτια μπορεί πραγματικά να μην είναι δρόμος προς την κορυφή. Αυτή η "γλυκιά ένταση" της αβεβαιότητας που ζει προς ένα διαφορούμενο περιβάλλον μπορεί να επιλυθεί στιγμιαία καθώς ένα συγκεκριμένο μονοπάτι διανύεται με επιτυχία. Αλλά η αβεβαιότητα αναδύεται ξανά καθώς το βλέμμα του ατόμου πέφτει πάνω σε νέες ασάφειες με τη μορφή ενός πεδίου χιονιού ή απότομης κλίσης ή επικίνδυνου βράχου. Τη στιγμή που η αβεβαιότητα εξαφανίζεται, το τεστ διαλύεται. Για παράδειγμα, το τελευταίο μισό μίλι μέχρι την κορυφή μπορεί να μην παρουσιάζει κανένα πρόβλημα. Η

δοκιμασία κάποιου εξαφανίζεται' σε αυτή την περίπτωση ακριβώς μισό μίλι από την κορυφή. Το υπόλοιπο της ανάβασης είναι "άσκηση".

Ίσως είναι τώρα πιο σαφές γιατί η απώλεια της αβεβαιότητας και της ασάφειας των δοκιμών στερεί κάθε δυνατότητα αμφισβήτησης. Η διακύμανση στην ποιότητα των επιδόσεων δύο ατόμων (επιτρέποντας έτσι τη νίκη και την ήττα) είναι ουσιαστικά εξασφαλισμένη σε καταστάσεις δοκιμασίας. Κάθε "ίντσα" επιτυχίας είναι δύσκολο να κερδηθεί. Ένα άτομο μπορεί να αποκαλύψει ακριβώς τι μπορεί να κάνει, που κυμαίνεται από την απόλυτη αποτυχία έως την απόλυτη επιτυχία. Όσο η ασάφεια της δοκιμής επιβιώνει, ένα τεράστιο πεδίο πιθανών επιτεύξεων απλώνεται μπροστά στον δοκιμαζόμενο. Όταν αυτή η ασάφεια χάνεται, το πλήρες φάσμα της πιθανής επιτυχίας μειώνεται σε δύο μόνο δεξαμενές μη διαφοροποίησης - το "σίγουρα επιτεύξιμο" (όπου όλοι μπορούν να επιτύχουν) και το "σίγουρα μη επιτεύξιμο" (όπου κανείς δεν μπορεί να επιτύχει). Ενώ το τεστ παρέχει μια βάση για διαγωνισμούς, είναι κατ' αρχήν, ανεξάρτητο από τις ανταγωνιστικές πράξεις. Με άλλα λόγια, ένα τεστ επιτρέπει μια κατανοητή δραστηριότητα από μόνη της. Όταν κάποιος συμμετέχει σε ένα τεστ μαθαίνει "X" για τις δικές του ικανότητες. Αυτό το "X" δεν χρειάζεται να βρίσκεται σε σχέση με το "X" κάποιου άλλου για να υποδεικνύει την κατάσταση των ικανοτήτων του. Σίγουρα έχει νόημα να μιλάμε για επιτυχίες ή ανεπιτυχίες πράξεις χωρίς να κάνει αναφορά σε νίκες ή ήττες. Δεν χρειάζεται να χάσει κανείς σε έναν διαγωνισμό αρτοποιίας, για παράδειγμα, για να γνωρίζει ότι μια κακοψημένη πίτα δεν ψήθηκε επιτυχώς.

Η Billy Jean King, για να αναφέρω ένα δεύτερο παράδειγμα, ανέφερε ότι κατά καιρούς αναλώνεται ολοκληρωτικά στη δοκιμασία του τένις και ξεχνά τη σχετική θέση του αντιπάλου της ως αντιπάλου. Για να παραφράσω ένα μέρος της δήλωσής της: "Η μπάλα - ποτέ δεν περνάει το δίχτυ με τον ίδιο τρόπο δύο φορές. Είναι τρομερά ενδιαφέρον να ασχολείσαι με τα πάντα νέα χαρακτηριστικά του προβλήματος". Το πώς τα πηγαίνει ο αντίπαλός της είναι, τουλάχιστον προς το παρόν, άσχετο. Ο "αντίπαλος" της κας King σε τέτοιες περιπτώσεις της παρέχει ένα πολύ πλούσιο τεστ, είτε υφίσταται είτε όχι ένας διαγωνισμός μεταξύ τους.

Αθλητισμός και Διαγωνισμός

Η μετάβαση από τη δοκιμασία στον διαγωνισμό είναι η μετάβαση από την ανθρώπινη μοναδικότητα στην συλλογικότητα. Με απλά λόγια, είναι η εύρεση κάποιου με τον οποίο μπορεί κανείς να μοιραστεί μια δοκιμασία. Επιπλέον, αναλαμβάνεται η δέσμευση από κάθε πλευρά να προσπαθήσει να βελτιώσει την απόδοση της άλλης πλευράς. Η νίκη είναι πάντοτε νίκη επί κάποιου- η ήττα είναι για πάντα υποφερτή "στα χέρια", κατ' ελάχιστο, ενός δεύτερου ατόμου.

Αν ένα δεύτερο πρόσωπο και η δέσμευση να υπερέχει ο ένας έναντι του άλλου είναι χαρακτηριστικά των διαγωνισμών, σε αντίθεση με τις δοκιμασίες, δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε ότι εδώ λειτουργεί ένα δεύτερο σημείο-αντίθεση. Οι αντίπαλοι δοκιμαζόμενοι σε αυτή την αντίθεση φαίνεται να είναι οι ίδιοι οι αντίπαλοι. Ο ένας παίκτης θέλει να κάνει αυτό, ο αντίπαλός του το αντίθετο. Η μία ομάδα κινείται ανατολικά, η άλλη δυτικά. Υπάρχουν οι νικητές και οι ηττημένοι. Ή όπως λέγεται μερικές φορές στους διαγωνισμούς, "ή εσύ ή εγώ".

Αυτό φαίνεται να είναι μια δεύτερη αντίθεση με "σημείο αντίθεσης", ένα ταίριασμα πραγματικών αντιθέτων. Αλλά μια πιο προσεκτική θεώρηση αποκαλύπτει κάτι άλλο. Αν κάποιος ήθελε να κάνει το αντίθετο από τις προσπάθειες του αντιπάλου του που για παράδειγμα είναι να κερδίσει πόντους, δεν θα δεσμευόταν να κερδίσει πόντους, θα δεσμευόταν να μην κερδίσει πόντους ή ίσως, θα δεσμευόταν να μην κερδίσει μη πόντους. Φυσικά, αυτό δεν ισχύει. Κάθε πλευρά θέλει να κερδίσει πόντους, περισσότερους πόντους από την άλλη. Οι αντίπαλοι προσπαθούν να κάνουν το ίδιο πράγμα με τον άλλον, μόνο περισσότερο. Προσπαθούν να περάσουν το ίδιο είδος δοκιμασίας καλύτερα, σε μεγαλύτερο

βαθμό, ψηλότερα στην κλίμακα, από τον άλλον. Οι αντίπαλοι δεν είναι ουσιαστικά αντίθετοι, αλλά μάλλον μοιάζουν. Η διαφορά τους είναι με βάση βαθμό και συχνά είναι μικρή.

Αυτό δεν αποτελεί έκπληξη αν αναλογιστεί κανείς την προέλευση του ίδιου του όρου "διαγωνισμός/contest". Στα αγγλικά ο όρος contest προέρχεται από το com συν testari. που σημαίνει να μαρτυρούν μαζί. Υποδηλώνει τόσο την ανθρωπιά όσο και την κοινή μαρτυρία. Κατ' ελάχιστο δύο άτομα πρέπει να κάνουν το ίδιο είδος πράγματος για να γίνουν έγκυρες συγκρίσεις επιτυχίας. Θα ακουγόταν παράξενο για ένα άτομο να ισχυριστεί νίκη σε έναν αγώνα δρόμου για φθάσει σε ένα κατάσταση, παρόλο που ο αντίπαλός του χρησιμοποίησε αυτοκίνητο ή, ακόμα χειρότερα, πήγε σε άλλο μέρος. Αλλά αυτή η αγωνιστική "συντροφικότητα" δεν είναι ένα συλλογικό έργο προς έναν σκοπό, όπως θα ήταν αν δύο ή περισσότερα άτομα προσπαθούσαν συλλογικά να περάσουν ένα τεστ. Τα άτομα κάνουν το ίδιο πράγμα σε μια προσπάθεια να δείξουν διαφορά στην κατεύθυνση της ανωτερότητας. Έτσι, η διαγωνιστική αντίθεση είναι μία αντίθεση κλίμακας ή βαθμού. Πρόκειται για μια συνεχή κλίμακα που εκτείνεται από ένα υποθετικό σημείο μηδέν (απόλυτη αποτυχία στο τεστ) έως το 100 (απόλυτη επιτυχία στο τεστ). Η πολικότητα μαύρο-άσπρο, η οποία αποτελεί το αρχέτυπο του Ogden εκφράζεται ως 0 = μαύρο και 100 = άσπρο.

Ωστόσο, είναι η λεπτή διάκριση μεταξύ δύο αποχρώσεων του λευκού, του γκρι ή του μαύρου που χαρακτηρίζει τον οξύ ανταγωνισμό και όχι η οξεία διάκριση του άσπρου από το μαύρο. Η διάκριση είναι τόσο λεπτή που συχνά είναι δύσκολα διακριτή. Η ακριβής διαφορά μπορεί να παραμείνει σε αμφίσημη και ασαφής μέχρι την τελευταία στιγμή του διαγωνισμού. Παραδόξως, πολλά μεγαθήρια του αθλητισμού αναφέρονται στα μεγάλα αμοιβαία αποκλειόμενα αντίθετα όπως - τη νίκη και την ήττα. Ωστόσο, η διαφορά της νίκης από την ήττα είναι αποτέλεσμα μια ελάχιστης διαφορά κατά βαθμό. Η αναζήτηση του "Α" αντί του "όχι-Α" ή τουλάχιστον του λευκού αντί του μαύρου αποδεικνύεται ότι είναι η αναζήτηση μιας ελαφρώς ελαφρύτερης απόχρωσης του υπόλευκου.

Φαίνεται ότι γίνονται δύο βήματα για τη μετάβαση από το τεστ στον διαγωνισμό. Το πρώτο είναι η ανάπτυξη κοινοτήτων δοκιμασιών. Αυτό γίνεται καθώς ένας δοκιμαζόμενος αναγνωρίζει ένα άλλο άτομο ως δυνάμενο να δοκιμαστεί όπως ο ίδιος. Βασίζεται στην ικανότητα να βλέπει κανείς ότι κάποιος άλλος μπορεί να αντιμετωπίσει την ίδια δοκιμασία με τον εαυτό του.

Αυτό δεν σημαίνει ότι κάποιος απλώς αναγνωρίζει άλλους παίκτες του γκολφ, κολυμβητές ή ορειβάτες ως μέλη μιας γενικής κατηγορίας. Οι κοινότητες δοκιμασιών είναι πολύ πιο συγκεκριμένες, καθώς τα γήπεδα γκολφ, οι πισίνες και τα βουνά προσφέρουν ένα πλήθος διαφορετικών τεστ. Ένας προχωρημένος παίκτης του γκολφ βλέπει τη δοκιμασία του, για παράδειγμα, με πλήθος διαφορετικών όρων από ό,τι ο αρχάριος. Ένα ψηλό κτύπημα, ένας δυνατός πλάγιος άνεμος ή μια απόσταση 225 γιάρδων που πρέπει να διανυθεί σε ένα μόνο χτύπημα με την μπάλα να κινείται από αριστερά προς τα δεξιά παρέχει ασάφεια για τον άριστο γκολφέρ. Τα ίδια αυτά φαινόμενα μπορεί να θεωρηθούν από τον αρχάριο ως καταστάσεις μη δυνάμενες να πραγματωθούν. Ο αρχάριος δεν μπορεί να ασκήσει τις ικανότητές του σε σχέση με αυτές τις καταστάσεις. Εν ολίγοις, ο αρχάριος και ο προχωρημένος παίκτης του γκολφ δεν πρέπει να βλέπουν τους εαυτούς τους ως συμμετέχοντα μέλη της ίδιας κοινότητας δοκιμασιών.

Αυτή η ταυτοποίηση της ιδιότητας μέλους της κοινότητας δοκιμασιών συχνά γίνεται χωρίς να γνωρίζει κανείς τις βαθμολογίες ή το αθλητικό ιστορικό του άλλου. Υπάρχουν ορισμένα "σημάδια" που χρησιμεύουν για τον εντοπισμό κοινοτήτων δοκιμασιών. Η ποιότητα του εξοπλισμού του άλλου, τα ρούχα που φοράει, οι ιστορίες που διηγείται και οι ιδιομορφίες στην ομιλία, το βάδισμα και άλλες χειρονομίες του σώματος συχνά αναγγέλλουν αρκετά δυνατά τη συγκεκριμένη κοινότητα στην οποία ανήκει. Ακόμη πιο αποκαλυπτικός είναι ο τρόπος με τον οποίο ένα άλλο άτομο προσεγγίζει τη δοκιμασία του. Η προετοιμασία, η σκέψη, η τοποθέτηση και η εστίαση της συγκέντρωσης είναι όλα συγκεκριμένα για την

κοινότητα. Στο γκολφ, για παράδειγμα, μπορεί κανείς γενικά να παρακολουθήσει έναν άλλον να μπαίνει απλώς στην περιοχή που ξεκινάει ένας γύρος γκολφ και να τοποθετεί το μπαλάκι του και να αναγνωρίσει έτσι τη συγκεκριμένη κοινότητα στην οποία ανήκει. Το τελικό χτύπημα και το αποτέλεσμα είναι περιττά για τους σκοπούς αυτούς. Και πάλι, η ικανότητα του ατόμου είναι άρρητη στον εντοπισμό των άλλων μελών της κοινότητας του. Συνήθως δεν χρειάζεται να ανακαλέσει κανείς πρόσφατες βαθμολογίες ή να αξιολογήσει με άλλο τρόπο τη δική του ικανότητα στη δοκιμασία για να κάνει αυτή την αναγνώριση. Ένας αθλητής ζει την ικανότητά του (ακόμη και αν αυτή είχε αλλάξει πρόσφατα) προς άλλα πιθανά μέλη της κοινότητας. Η αποδοχή ή η μη αποδοχή τους στην κοινότητα είναι άμεση και δεν είναι το τελικό αποτέλεσμα μιας αλυσίδας συμπερασμάτων που ξεκινούν με τη μέτρηση της δικής του αθλητικής ικανότητας.

Το δεύτερο βήμα για τη μετάβαση από το τεστ στο διαγωνισμό είναι η δέσμευση εντός της κοινότητας των δοκιμασιών να βελτιώσει ο ένας τις επιδόσεις του άλλου. Αυτό το βήμα επιτυγχάνει το σχηματισμό μιας κοινότητας απλώς και μόνο επειδή ελλείψει μιας τέτοιας κοινότητας δεν έχει κανείς στη χειρότερη περίπτωση καμία βάση για σύγκριση (δύο άτομα ασχολούνται με τη διεξαγωγή δύο διαφορετικών δοκιμασιών) ή στην καλύτερη περίπτωση μια φτωχή βάση για διαγωνισμό (η μία πλευρά θα "ασπρίσει").

Μια τέτοια δέσμευση να τα καταφέρει καλύτερα από κάποιον άλλο είναι συχνά δύσκολο να παρατηρηθεί και, μερικές φορές, υπάρχει μόνο ασθενώς. Ο υποτιθέμενος αντίπαλος κάποιου μπορεί να βοηθητεί τόσο πολύ από την ίδια τη δοκιμασία που ο διαγωνισμός να χαθεί. Ένας μη ανταγωνιστικός αντίπαλος μπορεί να παίζει για την υγεία του, τη χαλάρωση ή το να βρίσκεται "στην ύπαιθρο". Η νίκη και η ήττα, σε τέτοιες καταστάσεις, δεν μοιράζονται. Ο διαγωνισμός δεν διεξάγεται αμοιβαία.

Αν όμως δύο μέλη της οικογένειας πραγματικά διαγωνίζονται, ενδιαφέρονται ο ένας για την πρόοδο του άλλου στην δοκιμασία. Οι δικές τους στρατηγικές, οι ρυθμοί, η ίδια η σχέση τους με το τεστ υπαγορεύεται, εν μέρει, από την επίδοση του άλλου. Οι διαγωνιζόμενοι παρακολουθούν ο ένας τον άλλον. Οι διαγωνιζόμενοι δεν μπορούν να ενδιαφέρονται μόνο για το πώς θα περάσουν το τεστ, διότι ένας αντίπαλος μπορεί να το περάσει με ανώτερο τρόπο. Η ίδια η δοκιμασία δεν μπορεί να δώσει στον διαγωνιζόμενο επαρκείς πληροφορίες για το τι απαιτείται από αυτόν.

Συμπεράσματα

Ο αθλητισμός είναι διαφορετικός, ακόμη και στη βασική του δομή. Τα δύο είδη σημείων-αντιθέσεων που εξετάζονται σε αυτό το δοκίμιο στηρίζουν δύο πολύ διαφορετικά είδη δραστηριότητας. Και τα δύο είναι σαγηνευτικά- και τα δύο έχουν τη δική τους "γλυκιά ένταση". Η ριζική ασάφεια της δοκιμασίας, η έντονη ευπάθεια και το απόρθητο, καθώς και η πιο λεπτή αντίθεση του διαγωνισμού κατά βαθμό, οι αποχρώσεις ενός λίγο περισσότερο και λίγο λιγότερο, καλούν αυτούς που τους αρέσει να κινούνται μέσα σε μια αύρα αβεβαιότητας.